

Δομίνικος Θεοτοκόπουλος

νύξ τοῦ Μαΐου θερμή, καὶ ἡ λεπτὴ αὖρα ἐπὶ μᾶλλον δροσερωτέρα καθίστατο καθόσον πελαγιωτέρα προσέπνεεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος. Δύο ἄμαυροὶ ὄγκοι, ἐπαργυρούμενοι καὶ στιλπνούμενοι ἀμυδρῶς ἀπὸ τὸ μελαγχολικὸν φῶς τῆς σελήνης, διεγράφοντο ὁ εἰς πρὸς ἀνατολὰς, ὁ ἄλλος πρὸς δυσμὰς, χωρὶς νὰ διακρίνονται, εἰς τὰς διαλείψεις τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιάς, αἱ λεπτομέρειαι τοῦ ἐδάφους. Ἦσαν αἱ δύο γείτονες νῆσοι. Μυστηριῶδες θέλητρον ἀπέπνεεν ὅλη ἡ σεληνοφεγγὴς νύξ. Ἡ βαρκοῦλα ἔπλεεν ἐγγὺς μιᾶς τῶν νησίδων, ἐφ' ἧς ἐφαίνοντο ἐναλλάξ φωτεινὰ καὶ σκοτεινὰ σημεῖα, βράχοι στίλθοντες εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἄμαυροὶ θάμνοι ἐλαφρῶς θροοῦντες εἰς τὴν πνοὴν τῆς νυκτερινῆς αὐρας, καὶ σπήλαια πληττόμενα ὑπὸ τοῦ φρίσσοντος κύματος, ὅπου ἐμάντευε τις τὴν ὑπαρξίν θαλασσιῶν ὀρνέων καὶ ἤκουε τὸ ἐναγώνιον πτερύγισμα ἀγριοπεριστέρων πτοουμένων εἰς τὸ πλατάγισμα τῆς κώπης καὶ τὴν προσέγγισιν τῆς βαρκοῦλας. Πέραν, βορειανατολικῶς, εἰς μίαν κλιτὺν τοῦ ὅρους ἐφαίνοντο φῶτα τρέμοντα, δεικνύοντα τὴν θέσιν ὅπου τὴν ἡμέραν ἐφαίνοντο οἱ λευκοὶ οἰκίσκοι ὑψηλοῦ ἄνω τῆς θαλάσσης χωρίου. Εἰς μικρὸν βράχον παραπλευρῶς τῆς νησίδος, κοίλον καὶ σπηλαιώδη, τὸ κύμα προσπίπτον μετὰ βοῆς καὶ ῥόχθου πολλοῦ ἐπλατάγιζε, καὶ ἐφαίνετο ἐκεῖ θορυβοῦσα ἐν τῇ γενικῇ ἁρμονίᾳ τῆς σεληνοφεγγοῦς θαλάσσης, χωριστὴ ὀρχήστρα, ἥτις καθ' ἑαυτὴν ἔκαμνε πλειότερον κρότον ἢ ὅσος ἐγίνετο εἰς ὅλας τὰς ἀγκάλας, τοὺς ὅρους καὶ τὰς

ἀμμουδιάς, εἰς ὅλας τὰς ἀκτὰς καὶ τοὺς σκοπέλους ὅσους ἐπληττον τὰ κύματα. Αὐθορμήτως ὁ Μαθιὸς ὕψωσε τὰς κώπας καὶ τὰς ἐκράτησεν ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τῆς κωπαστῆς, καὶ ἔμεινεν ἐν ἡρεμίᾳ, ὅμοιος μὲ τὸ λευκὸν πτηνὸν τῆς θαλάσσης, τὸ κύπτον χαριέντως πρὸς τὸ κύμα, ἀκίνητοῦν ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς, μὲ τὴν μίαν πτέρυγα κάτω, τὴν ἄλλην ἄνω, πρὶν ἐφορμήσῃ καὶ συλλαβῇ τὸ κολυμβῶν ὀψάριον καὶ τὸ ἀνυψῶσθαι ἀσπαίρον καὶ λαχταρίζον εἰς τὸν ἀέρα. Ἡσθάνετο γοητεῖαν ἄρρητον. Ἡ Λιαλιῶ ἐπίσης ὑφίστατο ἄγνωστον θέλητρον, καὶ τὰ βλέμματα τῶν συνητηθήσαν.

— Κάνουμε, πανιά; ἐπανέλαβεν ἡ νεαρὰ γυνή. Φαίνεται δὲν εἶχε παύσῃ νὰ τὸ σκέπτηται, ἀφότου πρώτην φορὰν τὸ εἶπε· καὶ τὸ ἔλεγε μὲ τόσον ἀφελῆ καὶ φυσικὸν τρόπον, ὥς νὰ ἡρμήνευε τί ἐφρόνουν καὶ οἱ δύο.

— Κάνουμε ἀπῆντησεν ἀσυνειδήτως ὁ Μαθιός. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε τί ἔλεγε, τὴν φορὰν ταύτην οὐδ' ἠρώτησε μὲ τί.

Ἄλλ' ἡ Λιαλιῶ τὸν ἀπῆλλαξε τοῦ κόπου τῆς ἀναζητήσεως τοῦ μέσου. Ἐσηκώθη, ἔκυψε χαριέντως, διὰ ταχείας χειρονομίας ἔβγαλε τὸ λευκὸν, πολύπτυχον κολόβιόν της, καὶ τὸ ἔτεινε πρὸς τὸν Μαθιόν.

— Ἐτοίμασε σὺ τὸ κατάρτι, εἶπεν.

Ἐκπληκτος, γελῶν καὶ γοητευμένος, ὁ νεανίας ἔλαβε τὴν μίαν κώπην, τὴν ὕψωσε κάθετον ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ, ἐφ' οὗ ἐκάθητο, ἔλαβε τὴν ἄκρην τῆς μπα-